

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖର ଶିଖରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ସଂଗ୍ରାହ ଏବଂ ଚରିତ୍ରକୁ ସୁଧାରିବା, ପୁରୁଣା ସଂଗ୍ରାହକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କର ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବୁଦ୍ଧି ସର୍ବଦା ସତେକ ରହିବାର ଉପାୟ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା ଯାହା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତାକୁ ମନଥନ କର, ବିଚାର ସାଗର ମନଥନ କରିବା ଦ୍ଵାରା ବୁଦ୍ଧି ସର୍ବଦା ସତେକ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ସଦାସର୍ବଦା ସତେକ ରହିଥା’ନ୍ତି ସେମାନେ ଅନୁସନ୍ଧାନତ୍ମକ ମଧ୍ୟ ସେବା କରିପାରନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଆତ୍ମାରୁପୀ ବ୍ୟାଚେରୀ ସର୍ବଦା ଚାର୍ଦ୍ଦ ହେବାକୁ ଲାଗିଥାଏ କାହିଁକି ନା ବିଚାର ସାଗର ମନଥନ କରିବା ଦ୍ଵାରା ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ୍ ବାବାତ୍ମକ ସହିତ ବୁଦ୍ଧି ସଂଯୋଗ ହୋଇଯାଇଥାଏ ।

ଗୀତ:- ନୟନହୀନ କୋ ରାହ ଦିଶାଓ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହି ଗୀତ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଗାୟନ କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ କେହି କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଯେପରି ଅନୁସନ୍ଧାନ ପ୍ରାରମ୍ଭ କରୁଛନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ଏକ ପ୍ରାରମ୍ଭ । କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଯଦି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣିବେ ତେବେ ସବୁ କିଛି ଜାଣିଯିବେ । କେବଳ ପରମାତ୍ମା ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଜୀବନୀ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏମାନେ ନୟନହୀନ ଅଟନ୍ତି ନା । ତୁମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି । ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ତ୍ରିନେତ୍ରୀ କୁହାଯାଉଛି । ଦୁନିଆରେ ଯଦିଓ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ୍ରିନେତ୍ରୀ, ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ, ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଶବ୍ଦ କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଯେପରି କହୁଛନ୍ତି ସାଇନ୍ସ (ବିଜ୍ଞାନ) ଏବଂ ସାଇଲେନ୍ସ (ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତି)ର ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କ’ଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି! ଯଦିଓ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହାର ଉତ୍ତର ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଏହି ବିଶ୍ଵରେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ ହେଉ କିନ୍ତୁ ଏହା କେବେ ହୋଇଥିଲା ? କିଏ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ? କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । କେବଳ ପଚାରୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ କେହି ଜାଣିଥିବା ଦରକାର ଯିଏକି କହିପାରିବେ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଏସବୁ ଖେଳ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି । ଶାନ୍ତି ସତମ୍ଭ, ସୁଖ ସତମ୍ଭ, ସବୁ ପ୍ରକାର ସତମ୍ଭ ରହିଛି । ବରହମଲୋକ ହେଉଛି ଶାନ୍ତିର ସର୍ବବୋର୍ତ୍ତ ଶିଖର, ଯେଉଁଠାରେ ଆତ୍ମାମାନେ ରହିଥା’ନ୍ତି । ତାକୁ ନିରବତାର ସତମ୍ଭ କୁହାଯିବ । ପୁଣି ସତ୍ସମ୍ଭରେ ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ସମ୍ପତ୍ତିର ସର୍ବବୋର୍ତ୍ତ ଶିଖର ରହିବ । ଏଭଳି କେହି ମୁଖ ଦ୍ଵାରା କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଘର ମୁକ୍ତିଧାମ ଅଟେ । ଏସବୁ କଥା ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ହେବ ତ ଏପରି ଲାଏ ଜ୍ଞାନର ସତମ୍ଭ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖର ସର୍ବବୋର୍ତ୍ତ ଶିଖରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖର ଶିଖର । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ଦରିଦ୍ର । ତେବେ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ତୁମେ ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ପାଉଛ । ସବୁ କିଛି ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମସ୍ଥର ମହିମା ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସ୍ଥଳ କୁହାଯାଉଛି । କଳିଯୁଗ ପରେ ପୁଣି ସତ୍ସମ୍ଭ ହେବ, ସତ୍ସମ୍ଭର ସୁଖର ସର୍ବବୋର୍ତ୍ତ ଶିଖର ଅଟେ, ପରମଧାମ ଶାନ୍ତିର ସର୍ବବୋର୍ତ୍ତ ସତମ୍ଭ ଏବଂ ଏହି କଳିଯୁଗ ଦୁଃଖର ସର୍ବବୋର୍ତ୍ତ ଶିଖର ଅଟେ । ଏଠାରେ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ ଦୁଃଖ ଆସି ଏକତ୍ର ହୋଇଛି । କଥାରେ କହିଥା’ନ୍ତି ନା ଦୁଃଖର ପାହାଡ଼ ଖସୁଛି, ଯେବେ ଭୂମିକମ୍ପ ଆସି ହୋଇଥାଏ ତେବେ କେତେ ତ୍ରାହି-ତ୍ରାହି କରିଥା’ନ୍ତି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବାକି ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଅଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବାତ୍ମକୁ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ ସମୟ ଲାଗୁଛି । ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ବିନଦ୍ଵ ଭାବିବେ ନା କ’ଣ ଭାବିବେ । ଆରେ ଆତ୍ମାର ରୂପ ଯେପରି ସେହିପରି ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାକୁ ତୁମେ ଜାଣିଛ ନା, ଏହା ତ ଭାଗ୍ୟବାନ ତାରକା ଅଟେ । ଏହା ବିଲକ୍ଷ୍ମ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ । ଯାହାକୁ କି ତୁମେ ସ୍ଥୂଳ ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହି ସବୁ କଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ସବୁ କଥା ଉପରେ ବିଚାର ସାଗର ମନଥନ କରିବା ଦ୍ଵାରା ବୁଦ୍ଧି ସତେକ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏମାନେ ଯେଉଁଆଡ଼େ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବେ ଯେ ଶାନ୍ତି, ସୁଖ, ପବିତ୍ରତାର ସର୍ବବୋର୍ତ୍ତ ସ୍ଥାନ ହେଉଛି ନୂଆ ଦୁନିଆରେ । ଆମର ପୁରୁଣା ସଂଗ୍ରାହ, ଚରିତ୍ରକୁ ସୁଧାରି ବାବା ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ମନୁଷ୍ୟ ବେଦ, ଶାସ୍ତ୍ର, ଗୀତା ଇତ୍ୟାଦି ପଢୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ବି ବୁଝିନାହାନ୍ତି । କେବଳ ସିଂହରେ ତଳକୁ ନିମ୍ନଗାମୀ ହେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ନିଜକୁ ଏମାନେ ଶାସ୍ତ୍ରର ଅଧିକାରୀ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟ ଅଧୋଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କ ଆତ୍ମା ପ୍ରଥମେ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଥାଏ ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ଏହି ବ୍ୟାଚେରୀ ଶେଷ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତଙ୍କ ବ୍ୟାଚେରୀ ଶେଷ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ପୁନର୍ବାର ବ୍ୟାଚେରୀ ଚାର୍ଦ୍ଦ ହେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବ । ବାବା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ ଏବଂ ତୁମର ବ୍ୟାଚେରୀ ଚାର୍ଦ୍ଦ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନୁଭବ କରୁଛ ଯେ ଆମର ବ୍ୟାଚେରୀ

ଚାରନ୍ଦ ହେଉଛି, ଆଉ ପୁଣି କାହାର କାହାର ମଧୁସ୍ବ ଚାରନ୍ଦ ହେଉନାହିଁ । ତେବେ ଏମାନେ ସୁଧୁରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଆହୁରି ବିଗିତି ଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖରେ ପ୍ରତିଦିନ ମଧୁସ୍ବ କରୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ କେବେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବୁ ନାହିଁ । ଆପଣଟ୍ଟକଠାରୁ ୨୧ ଜନମର ସମ୍ପତ୍ତି ନିର୍ଗତ ନେବୁ ତଥାପି ମଧୁସ୍ବ ତଳକୁ ଖସିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ବିକାର ଉପରେ ବିଦୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ଜଗତଦିତ୍ ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ଯଦି କାମ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେଲ ତେବେ ବୁଦ୍ଧି ନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏହି କାମ ବିକାର ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ଜଣେ ଜଣତ୍କୁ ଦେଖିବା ଦ୍ଵାରା କାମର ଅଗ୍ନି ଲାଗିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କାମ ଚିତାରେ ବସିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ଶ୍ଵାସମଳ ହୋଇଯାଇଛ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ଗୋରା ପରିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ବାବା ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଖୋଲିଥାଏ । ବାବା ଏହି କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷର ବର୍ଣ୍ଣଣନା ମଧୁସ୍ବ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ । ଏହାକୁ ଓଲଟା ବୃକ୍ଷ ମଧୁସ୍ବ କୁହାଯାଇଥାଏ । କେତେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଧରଣ ରହିଛି । ଏତେ କୋଟି ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ଅବିନାଶୀ ଅଭିନୟ ମିଳିଛି । ଦୁଇଜଣତ୍କର ଅଭିନୟ ଏକାପରି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି, ତେଣୁ ବିଚାର କର କେତେ ଢେର ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି । ଯେପରି ମାଛମାନଙ୍କର ଏକ ଖେଳନା ରହିଛି, ତାରୁ ଯେପରି ତଳକୁ ଖସିଥାଏ, ଏହା ମଧୁସ୍ବ ସେହିଭଳି ଅଟେ । ଆମେ ଆତ୍ମମାନେ ମଧୁସ୍ବ ଡରାମାର ବନ୍ଧନରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛୁ, ଏହିପରି ତଳକୁ ଖସି-ଖସି କଳ୍ପର ଶେଷ ହୋଇଛି ପୁଣି ଆମେ ଉପରକୁ ଯିବୁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ମିଳୁଛି । ଉପରୁ ଆତ୍ମମାନେ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଆସି କରମାନୁସାରେ ମିଶିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ଖେଳରେ ତୁମେ ପାର୍ବତୀଧାରୀ ଅଟ । ଡରାମାରେ ମୁଖ୍ୟ ରତ୍ନସ୍ଵତା, ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ଅଭିନେତା ରହିଥା'ନ୍ତି ନା । ଏହି ଡରାମାରେ ମୁଖ୍ୟ ଶିବବାବା ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି କେଉଁ ଅଭିନେତା ଅଛନ୍ତି ? ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର । ଭକ୍ତମାନେ ଅନେକ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅରଥ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ କଳ୍ପର ଆୟୁଷକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟେ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆମ ପାଖରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିବ ନାହିଁ । ଯେପରି ଏଠାରେ କାରବାର ଚାଲୁଛି ସେହିପରି ସେଠାରେ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତିର ରାଜଧାନୀ ଚାଲିବ । ବାବା ମଧୁସ୍ବ ଆଗତରତ୍ନସ୍ଵତକିତ କରୁଥିବା ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ସମାନ ଅଟନ୍ତି । ତୁମ ଆତ୍ମା ଭଳି ଏହାତ୍କର ଆତ୍ମା (ବ୍ରହ୍ମବାବା) ମଧୁସ୍ବ ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ନେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବାବା କ'ଣ ବଡ଼ ହୋଇପାରିବେ କି । ସିଏ ମଧୁସ୍ବ ବିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି । ତୁମର ଆତ୍ମା ବିନ୍ଦୁ ସମାନ ହେଲେ ମଧୁସ୍ବ ସେଥିରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ହେଉଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ପୁଣି ବାବା କଳ୍ପ ପରେ ଦେବେ । ଯେପରି ରେକରଡ଼ ଭରି ରହିଥାଏ ଯାହାର କି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇଥାଏ ନା । ସେହିପରି ଆତ୍ମାରେ ମଧୁସ୍ବ ସମସ୍ତ ଅଭିନୟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । କୌଣସି ଆଗତରତ୍ନସ୍ଵତକିତ କଥା ହେଲେ ତାକୁ କୁଦରତ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏହି ଅନାଦି ଡରାମାର ଅଭିନୟରୁ କେହି ଜଣେ ମଧୁସ୍ବ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତତ୍କୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ଆଗତରତ୍ନସ୍ଵତକିତ କଥା । ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ଧାରଣ କରିଥା'ନ୍ତି ତେବେ ତାତ୍କର ଖୁସିର ନିଶା ଚଢ଼ିଥାଏ । ତୁମକୁ କେତେ ବୃତ୍ତି ମିଳୁଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ପୁରୁଷାରଥ ଭଲ ଭାବରେ କରିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ହେଉଛ ସମସ୍ତେ ଶିକ୍ଷକ । ଶିକ୍ଷକ ତୁମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇ ନିଜ ଭଳି ଶିକ୍ଷକ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ତୁମକୁ ଗୁରୁ ମଧୁସ୍ବ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନା । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶିକ୍ଷକ ହେଉଛ କାହିଁକି ନା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛ ପୁଣି ତୁମେ ଘରକୁ ଫେରିଯିବ । ଏକଥା ମଧୁସ୍ବ ତୁମେ ହିଁ ବୁଝୁଛ । ସେମାନେ ଏକଥା ଜାଣି ନାହାନ୍ତି, ନା ସେମାନେ ସଦଗତି ଦେଇପାରିବେ । ସମସ୍ତତ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା । ସିଏ ଉଦ୍ଧାରକର୍ତ୍ତା ଏବଂ ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ମଧୁସ୍ବ ଅଟନ୍ତି । ଯେବେ ତୁମେ ଘରୁ ଆସୁଛ ସେତେବେଳେ ବାବା ଗାଇତ୍ ହେଉ ନାହାନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ବାବା ଗାଇତ୍ ହେଉଛନ୍ତି । ଯେବେ ତୁମେ ଘରୁ ଆସୁଛ ତେବେ ଘରକୁ ମଧୁସ୍ବ ଭୁଲିଯାଉଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଗାଇତ୍ ଏବଂ ପଣ୍ଡା ହୋଇ ସମସ୍ତତ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଉଛ ତେଣୁ ଅଗରୀରୀ ହୁଅ । ତୁମର ନାମ ପାଣ୍ଡବ ସେନା ମଧୁସ୍ବ ଅଟେ । କାହିଁକି ନା ଶରୀରଧାରୀ ଅଟ ନା । ତୁମେ ଅଗରୀରୀ ଥିବା ସମୟରେ ତୁମକୁ ସେନା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଶରୀରରେ ରହି ମଧୁସ୍ବ ଧାରଣ କରି ଯେବେ ମାୟା ଉପରେ ବିଦୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ ସେତେବେଳେ ତୁମକୁ ସେନା କୁହାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ପୁଣି ଲଢ଼େଇ କଥା ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି, ଏହା ହେଲା ଅବିନାଶୀ କଥା । ଲୋକେ ସମ୍ପର୍କିନୀ କରି, ସଂସ୍କୃତ କଲେଜ ଆଦି ଖୋଲୁଛନ୍ତି, କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ଖର୍ଚ୍ଚ କରି-କରି ଯେପରି ଖାଲି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଚାନ୍ଦି, ସୁନା, ହୀରା ଆଦି ସବୁ ଶେଷ ହୋଇଗଲାଣି । ପୁଣି ତୁମ ପାଇଁ ସବୁ କିଛି ନୂଆ ବାହାରିବ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧୁସ୍ବ ବହୁତ ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର । ତୁମକୁ ବାବା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହିଭଳି ତୁମର ଅଭିନୟ ନିରନ୍ତର ଚାଲିଛି । ଏହା କେବେ ବନ୍ଦ ହେବ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ତୁମେ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣିନାହିଁ ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ୮୪ଜନ୍ମର ହିସାବ-କିତାବ ମଧୁସ୍ବ ବତାଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ମିଳୁଛି । ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ, ସମ୍ପତ୍ତି, ସୁଖର ସର୍ବବୋର୍ତ୍ତ ଶିଖର... ତେଣୁ କେତେ ନିଶା ରହିବା ଦରକାର । ବାବା ଆମକୁ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ସମୟ ଯେତେଯେତେ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହେବ ସେତେ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ଆସିବ । ବୃକ୍ଷ ମଧୁସ୍ବ ବିସ୍ତାର ଲାଭ କରିବ । ବୃକ୍ଷ ଦୁର୍ବଳ ଥିଲେ ବର୍ଷା ତୋଫାନରେ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥାଏ । ଏହା ତ ହେବାର ହିଁ ଅଛି । ତୁମ ସମ୍ପ୍ରାଣରେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଚିତ୍ର ରହିଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଚିତ୍ର ରଖିପାରିବ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଢେର ଚିତ୍ର ରଖିଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ଗୋଟିଏ ଚିତ୍ର ରହିଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ମଧୁସ୍ବ ଆମର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ବାକି ବିନ୍ଦୁର ଚିତ୍ର କ'ଣ ରଖିପାରିବ । ଆତ୍ମା ତାରକା ଅଟେ ନା । ଏହା ମଧୁସ୍ବ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ଆତ୍ମାକୁ ତୁମେ ଏହି ଆଖି ଦ୍ଵାରା ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ । ଅନେକ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମକୁ ସାକ୍ଷାତକାର ହେଉ । ଆମେ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଦେଖିବୁ । କିନ୍ତୁ ସାକ୍ଷାତକାର ଦ୍ଵାରା କ'ଣ ତୁମେ ମାଲିକ ହୋଇଯିବ କି । ମନୁଷ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଅମୁକ ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ ଗଲେ, କିନ୍ତୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ କେଉଁଠାରେ ଅଛି,

ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକୁ ଯାଚନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାର ତ ସବୁ କଥା ମନେ ଥାଏ ନା । ଏବେ ତୁମକୁ ଉଚ୍ଚତରୁ ପାଠ ଉଚ୍ଚ ବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଉଚ୍ଚତରୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉଛ । ତୁମେ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମାନୁସାରେ ନରରୁ ନାରାୟଣ ନିର୍ଗତ ହେବ ।

ଯେଉଁମାନେ ଶାନ୍ତି ମାଗୁଛନ୍ତି, ତୁମର କାମ ହେଲା ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା । ଅନେକ ଜାଣୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଯେ ଲଏ ଠିକ୍ କଥା କହୁଛନ୍ତି । ସେହି ସମୟ ମଧ୍ୟ ଆସିବ, ଲେଖାଯାଇଛି କୁମାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭୀଷମପିତାମହ ଆଦିଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନବାଣ ମାରିଲେ । ବାକି ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଅର୍ଦ୍ଧଦୁନ ବାଣ ମାରିଲେ, ଗଙ୍ଗା ବାହାରିଲେ, ଏହିଭଳି କଥାଗୁଣି କହିଦେଇଥା'ନ୍ତି ଏହିଠାରୁ ଗଙ୍ଗା ବାହାରିଛି । ଗତମୁଖ ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଦେଖୁଛ ତୁମର ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ତାହା ହେଲା ଜଣେ ବିଲମ୍ବୀ । ଏହା ଚୈତନ୍ୟ ଅଟେ । ସେଥିରେ ପୁଣି ଉପରେ ବୈକୁଣ୍ଠ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ତଳେ ତପସ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି, ଉପରେ ରାଜତ୍ୱର ଚିତ୍ର ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଉପରେ ଅଛି । ବୋମା ତିଆରି କରିଲାବାଲା ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ଆମର ବିନାଶ ପାଇଁ ଅଟେ । କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ଏପରି କରିବ ତେବେ ବିନାଶ ନିର୍ଗତ ହେବ । ଲେଖା ମଧ୍ୟ ହୋଇଛି ମହାବିନାଶର ଲଢେଇରେ ଏହପରି ହୋଇଥିଲା । ସମସ୍ତେ ଶେଷ ହୋଇଯାଇଥିଲେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏକଧର୍ମ ଥିଲା ତେବେ ବାକି ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଭକ୍ତି କରି-କରି ଅଧୋଗତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ଏସବୁ ଡରାମାର ଯୋଜନା ଅନୁଯାୟୀ ହେଉଛି । ବାସ୍ତବରେ ଏଠାରେ କୌଣସି ଆଶୀର୍ବାଦ ଆଦିର କଥା ନାହିଁ । ଯାହା ଡରାମାର ଅଛି ତାହା ହିଁ ହେଉଛି । ଏଭଳି କିଛି କଥା ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଲିଙ୍ଗରତ୍ନ ଲରଛା । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଏଭଳି କହିବ ନାହିଁ । ତୁମେ କହୁଛ ଡରାମାର ଭାବି, ଲିଙ୍ଗରତ୍ନର ଭାବି ନୁହେଁ । ଡରାମାର ଲିଙ୍ଗରତ୍ନର ମଧ୍ୟ ପାର୍ଶ୍ୱ ରହିଛି । ସୃଷ୍ଟିରକ୍ତର କିପରି ଘୁରୁଛି ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ନା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଲିଙ୍ଗର ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ମନ କଥା ଜାଣିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଆମେ ଯାହା କରୁଛୁ ତା'ର ଦଶତ ନିର୍ଗତ ଆମକୁ ହିଁ ମିଳିବ । ତେବେ ବାବା କ'ଣ ଦଶତ ଦେବେ କି । ଏହା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡରାମା ଅଟେ । ଯାହାକି ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପରିଚାଳିତ ହେଉଛି । ଏହାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ତୁମର ଅବସ୍ଥା ଏଭଳି ହୋଇଯାଉ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ କିଛି ବି ମନେ ନପଡ଼ୁ । ନିଜକୁ ତୁମେ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବ, ଏହାକୁ ହିଁ କରମାତୀ ଅବସ୍ଥା କୁହାଯାଇଥାଏ । ଆରୁଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତ୍ତଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ପାଠପଢ଼ାରେ ବୃତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ଭଲ ଭାବରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଅ । ଗାଳତ୍ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରର ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବାର ସେବା କର ।

(୨) ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ୍ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ମତି ଦ୍ୱାରା ନିଜର ବୃନ୍ଦାଟେରୀକୁ ଚାର୍ଜ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରତିଦିନ କରାଯାଉଥିବା ପରେ କେବେ ବି କାମ ବିକାରର ଆଘାତ ଲାଗିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ବରଦାନ:- ହଜୁର (ବାବା)ଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ସାଥୀରେ ରଖି ଯୁଗଳ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ବିଶେଷ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ । ପିଲାମାନେ ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ତରର ସହିତ ବାବା ବୋଲି କହିଥାଆନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଦିଲାରାମ ବାବା ହାଜିର ଅର୍ଥାତ୍ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଏ ହଜୁର ସର୍ବଦା ହାଜିର ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ବିଶେଷ ଆତ୍ମାମାନେ ତ ସବୁବେଳେ ଯୁଗଳ ରୂପରେ ହିଁ ରହିଥାଆନ୍ତି । ଲୋକମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁଠି ଦେଖୁଛି ସେଠାରେ ତୁମେ ହିଁ ତୁମେ ଏବଂ ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଯାହା ବି କରୁଛୁ, ଯେଉଁଆଡେ ବି ଯାଉଛୁ ବାବା ସାଥୀରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି । କୁହାଯାଉଛି କରିକରାଇବାବାଲା ତେବେ କରିବାବାଲା ଏବଂ କରାଇବାବାଲା ଯୁଗଳ ହୋଇଗଲେ । ଏହି ସମ୍ମତିରେ ରହି ଅଭିନୟ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ବିଶେଷ ଅଭିନେତା ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜକୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଅତିଥି ମନେ କରି ରୁହ ତେବେ ପୁରୁଣା ସଂସ୍କାର ଏବଂ ସଂକଳ୍ପକୁ ଗେଟ୍ ଆଉଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବିତାଡ଼ିତ କରିପାରିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ବ୍ରହ୍ମବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ପୁରୁଷାର୍ଥ:-

ସମୟ ଅନୁସାରେ ଏବେ ବ୍ରହ୍ମବାବାଙ୍କ ଭଳି ସର୍ବଦା ଅଚଳ-ଅଚଳ ରହିବା ସହିତ ସର୍ବ ସମ୍ପଦ୍ୱିତରେ ସମ୍ପଦନ୍ନ ହୁଅ । ଯଦି ଟିକିଏ ବି

ଟଳମଳ ହେଲ ତେବେ ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅନୁଭବ ହୋଇଯାରିବ ନାହିଁ । ବାବାଜୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ତୁମକୁ କେତେ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଛି, ସେହି ସବୁ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସଦାସର୍ବଦା କାୟମ ରଖିବାର ଆଧାର ହେଲା ସର୍ବଦା ଅଟଳ-ଅଟଳ ରହିବା । ଅଟଳ ରହିବା ଦ୍ଵାରା ସଦାସର୍ବଦା ଖୁସିର ଅନୁଭୂତି ହେବାକୁ ଲାଗିବ ।